

Bánhalmi Norbert: „Ezek az apák hősök, mert fel merték vállalni az érzelmeiket”

Elvált szülők gyermekeként érkeztem az Apa lettem című kiállításra. Mikor megpillantottam a képeket, akkor jöttem rá, mit jelent az, hogy valaki nem csak férjnek, de apának is megszűnik létezni. A portrék a szívemig hatoltak, ugyanis én nem tudok felmutatni egy olyan képet sem, ahol az édesapám ilyen gyönyörrel és boldogsággal tekintett volna rám. Soha nem éreztem azt általa, hogy őt egészíti ki a gondolat: Apa lett.

A Ringató családi napján semmi nem hirdeti, hogy itt van egy nagyszerű kiállítás, amit egy profi fotós készített. Miközben hangosan elmélkedem ezen, egy apuka megjegyzi a kisfia fejét simogatva, hogy ha a családi napra jöttem akkor jó helyen járok. Kérdeztem, hogy tudja-e merre találok a kiállítást, de nem tudta a választ. Szerencsémre jó szinten hagyom el a liftet, és amint szétnézek, már látom is a képeket. Elsőre az tűnik fel, hogy nem sokan nézik az üvegfalra kihelyezett portrékat. Ahogy közeledem, egyre jobban érzem, hogy itt bizony valami rejtett mondanivaló van. Ez több mint egy kiállítás.

Gyerekek szaladgálnak körülöttem, miközben a fekete-fehér fotókat nézegetem. Nem zavarnak. Csak arra tudok gondolni, hogy mennyire édes a kisfiú az édesapja ölében, a másik képen pedig azt figyelem, milyen rejtett elégedettség van egy nemrég szülővé vált férfi szemében. Oldalra nézek és látom, ahogy egy apuka meghatottan fotózkodik a babájával az előtt a kép előtt, amit Bánhalmi Norbert készített róluk.

Pórbálok Norbi közelébe férkőzni, mert szeretnék többet tudni a képekről annál, amit látok. De nem tudok meg többet, mert, ahogy Norbi fogalmaz: ez az én feladatom, azt kell látnom, amit belül érzek és nem azt, amit ő akar, hogy lássak. Ahogy ő fogalmaz: nincs olyan, hogy jó vagy rossz kép. Ha valaki szomorú lelkiállapotban van, akkor az összes szomorú kép tetszeni

fog neki, aki pedig vidáman szemléli a fotókat, az maximum megrántja a vállát és tovább nézelődik, hogy megtalálja az ő lelkiállapotához illőt.

Miért nincs cím? Mi az üzenet? Rengeteg kérdésem van.

„Én nem vagyok még apuka, de már több éve tervben van... Két éve találtam ki ezt a kiállítást, mert a baráti társaságomban nagyon sok az olyan férfi, akik 35-40 éves korban vannak, és még nem érettek meg a gyermekvállalásra, miközben a párjuk már igen, s emiatt van is köztük némi konfliktus. Szerettem volna megmutatni, hogy milyen jó apukának lenni.”

A kiállításra huszonhat kép készült, amelyen csak édesapák szerepelnek, ami furcsa módon nagyon jó érzés. Számtalan gyűjtemény, újszülött fotózás képeit néztem már végig, ahol az édesanyák vannak a középpontban. Bánhalmi Norbert képei arra hívják fel a figyelmet, hogy ideje, hogy az apákra is nagyobb hangsúly helyeződjön. Főleg azokra, akik tényleg ennyire odaadók, de ez már csak az én meglátásom.

A képek két hét alatt készültek el. Feltűnik, hogy a legidősebb gyermek másfél éves, de persze ennek is megvan a miértje. „Az apukák minden egyes korban másként reagálnak a gyermekükre. A nagyon kicsi baba még nem tud olyan erősen kapcsolatot teremteni, csak akkor, amikor egymás szemébe néznek, míg egy hathónapos baba már reagál az édesapjára, az idősebbeknél pedig sok hasonlóság is megjelenik.”

Anya vagyok, de a férjem nevében jelentkezem...

A fotózásra az interneten lehetett jelentkezni azzal a feltétellel, hogy az apuka tegye ezt meg. Természetesen voltak olyan anyukák, akik a férjük nevében írtak, de Norbi azt szerette volna, ha valóban az apuka szeretné a képet, hiszen a többségük nem szeret előtérbe kerülni, főleg, ami az érzelmek kimutatását illeti. Márpedig a képeket elnézve egyértelműen kijelenthetjük: itt bizony csak érzelmeket látunk. Még a „vagány apukák” kategóriájában is látszik, hogy a zord külső igenis érző belsőt takar, amit a gyermek érkezése még jobban a felszínre csalogatott.

„Az apáknak is vannak anyai érzéseik. Az egésznek a titka, hogy a fotósnak a babára kell hangolódni, mert az apa is ráhangolódik. A baba a kapocs. Ők pedig a bátor apukák.”

„A kiállítás nem rólam szól!”

Muszáj Norbinál rákérdeztem arra, hogy miért nincs a képeknek címe? Miért nincs a kiállítás kiplakátolva? Miért nem tudjuk, hogy ki készítette a képeket?

„Azért nincsen feltüntetve a nevem, mert ez nem rólam szól. Nem Bánhalmi Norbertről, hanem a képeken szereplőkről, akik bátrak. Hogy miért? Azért, mert ezt a bensőséges érzést, ezt az intim pillanatot meg merték mutatni a világnak. Ők a főhősök, mert megmutatták, mennyire szeretik a gyermeküket és, hogy a gyermekük mennyire szeretik őket.”

Külső szemlélőként érdekes látni, ahogy az apukák viszontlátják magukat. Meghatódás, büszkeség, könnyek. Nem bírom ki, és megkérdezek egy, a saját képe előtt álló, büszke apukát, hogyan élte meg a fotózást. Miközben közeledünk Norbi odasúgja, hogy a férfi a szentimentális apukák csoportját erősíti. Pár másodperc múlva már értem, mire gondol. Tibor elmondja: a fényképek már megvan a helye a lakásban, és ő maga is meglepődött, hogy

mennyire érzelmes kép született róla és kisbabájáról. „Nagyon örültünk a lehetőségnek, és rögtön lecsaptunk rá. Babafotózáson is vettünk már részt, és volt egy elképzelésünk, na ez teljesen más volt. A képek otthon készültek, percek alatt. Nagyon meglepődtünk, annyira családbarát volt az egész. Ilyen jól sikerült kép még nincs rólunk. Nagyon várjuk, hogy kirakhassuk otthon. Az egész család ellátogatott ide, hogy megnézzze, és mindenki el volt ájulva. Igazán megható kép lett.”

Egészen más karakter, mondhatni „gengszter”-típus Szabolcs. Kérdésemre, hogy mi vitte őt rá a közös fotózásra, azt válaszolja: „Számomra az volt a fontos, hogy összeöltözzünk, legyen bennünk egy közös azon kívül, hogy én vagyok az apa. A fotó nagyon tetszik nekem, és minden rokon azt mondta, hogy végre egy normális kép készült kettőnkéről. Nem érzem olyannak a pillanatot, hogy ezt titkolni kéne és csak rám tartozna. Nekem nem az intimitást, inkább azt szimbolizálja ez a kép, hogy már gyerekkorban adjunk valami olyat a gyermekünknek, ami felnőve segít neki eligazodni a világban.”

Semmi sem az, aminek látszik

Első ránézésre csak egy „hétköznapi” kiállítás résztvevői lehetünk, de Norbitól megtudom, hogy itt minden pontosan meg van tervezve. A képeket Jakabfy Eszter tökéletesítette, míg Balogh Dávid művészettörténész a koncepció kialakítását segítette. Minden ablakrész egy külön szekciót jelentett. Mindennek meg van a miértje. „Más a záró- és más a nyitómomentum. Mivel az ablakok egy kis oszloppal vannak elválasztva, ezért, ha egy ablak elé állunk akkor csak egy részre tudunk fókuszálni, így mélyebb gondolatokat hozhatunk elő az emberekből. Egy képnek hatnia kell. Volt egy anyuka, aki elsírta magát, hogy mennyire aranyosak a picik. A képekbe bárki beleláthatja saját gyermekét és önmagát.”

Csontos Dóra / CsaládHáló.hu / 2016 május.

